

РЕШЕНИЕ

№ 15723

гр. София, 23.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 22.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4299** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Ч. О. Д., роден на 14. 04. 1997 г., гражданин на Н., със съдебен адрес - С., [улица], офис 1, чрез адв. П., срещу Заповед № 5392 ПАМ-182 / 20. 03. 2026 г. на ЗА началник отдел „Миграция“ - СДВР, за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към дирекция „Миграция“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалваната заповед е незаконосъобразна. Твърди се, че жалбоподателят пребивавал законно страната с цел обучение, като е подал заявление за продължаване срока на пребиваване, но не бил надлежно уведомен за представяне на изисканите доказателства. Излага съображения за немотивираност на заповедта, тъй като нямал нарушения на закона. Претендира разносните по делото.

Ответникът – ЗА началник отдел „Миграция“ – СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Подробни съображения излага в писмена защита. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С докладна записка № 5392р-188 от 20. 03. 2026 г. на мл. полицейски инспектор е уведомен началника на отдел „Миграция“ - СДВР, че на 20. 03. 2026 г. е установен чуждия гражданин Ч. О. Д., роден на 14. 04. 1997 г. който е със статут „изтекъл срок“ на пребиваване. Установено е, че чужденеца е пребивал в България с цел обучение, като разрешения срок на пребиваване е бил до 18. 01. 2025 г. Наложена му е ПАМ – „Връщане до страната на произход“ със Заповед УРИ №

5392 ПАМ-411 / 12. 05. 2025 г., която не е обжалвана и е влязла в сила, като чужденеца не е предприел действия по напускане на страната. Обявен е за ОДИ с телеграма от 14. 05. 2025 г. Предложено е поради опасност от укриване до създаване на организация за извеждането на чужденеца, да бъде издадена заповед за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ.

Със Заповед № 5392 ПАМ-182 / 20. 03. 2026 г. на ЗА началник отдел „Миграция“ - СДВР, Ч. О. Д. е принудително настанен в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ за срок до шест месеца.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Заповедта е връчена на лицето на 20. 03. 2026 г., видно от положения подпис, а жалбата до съда е подадена на 02. 04. 2026 г., от което следва, че се оспорва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, съобразно чл. 44, ал. 6, вр. ал. 1 от ЗЧРБ – ЗА началник отдел „Миграция“ – СДВР, съобразно приложената (стр. 22) Заповед № 513з-9426 / 06. 12. 2018 г. на директора на СДВР, с която е оправомощен началника на отдел „Миграция“ да издава такива заповеди и приложената (стр. 21) Заповед № 513з-5977 / 19. 05. 2025 г. на директора на СДВР за възлагане на функционални задължения на държавен служител в СДВР.

Заповедта е мотивирана с посочване както на фактическите, така и на правните основания за издаването ѝ, с оглед на което е спазено изискването на чл. 59, ал. 1 във вр. с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Като правни основания за издаване ѝ са посочени разпоредбите на чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, а от фактическа страна органът е приел, че по отношение на чужденеца е приложена ПАМ по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ и препращане на мотиви към докладна записка № 5392р-188 от 20. 03. 2026 г. г., както и наличието на опасност чужденецът да се укрие. Оспорената заповед е издадена при спазване на административно-производствените правила.

Видно от представената (стр. 13) докладна записка, чужденецът има издадена Заповед УРИ № 5392 ПАМ-411 / 12. 05. 2025 г., с която е наложена ПАМ – „Връщане до страната на произход“, която не е обжалвана и е влязла в сила.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на процесната заповед, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки

Анализът на относимите норми сочи, че материално-правните предпоставки, които следва да са налице, за да се издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ, са заповед за приложена административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и поне една от следните предпоставки, а именно лицето да възпрепятства изпълнението на заповедта или да е налице опасност същото да се укрие. Мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, каквато безспорно е процесната, има за цел да обезпечи изпълнението на предходната мярка за отвеждане на лицето до границата на РБ.

В случая, не се спори между страните, че по отношение на жалбоподателят е издадена заповед за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“.

Административният орган е посочил необходимостта от настаняването в СДВНЧ, като е мотивирал акта си (съобразно препращащите мотиви в предложението) от фактическа страна с това, че чужденецът няма адресна регистрация и разрешен срок за пребиваване в страната, налице е опасност да се укрие и да се отклони от изпълнението на наложената му ПАМ.

Съдът намира така изложените доводи за правилни и законосъобразни.

В случая Ч. О. Д., роден на 14. 04. 1997 г. няма разрешен срок на пребиваване в страната и не е декларирал адрес, на който ще пребивава, което се явява пречка за изпълнението на наложената ПАМ – връщане до страната на произход. При тези обстоятелства съдът намира, че правилно административният орган е направил обосновано предположение, че лицето може да се отклони от изпълнение на наложената му ПАМ.

Действително същият е пребивал в Република България, на основание обучение във Висше учебно заведение, но последния разрешен срок за пребиваване е бил до 18. 01. 2025 г., след което няма данни същият да е продължен.

В тази връзка са неоснователни доводите в жалбата, че било подадено искане за продължаване на този срок, но поради непредставяне на всички изискуеми документи, производството било прекратено, като жалбоподателят не бил редовно уведомен за задължението да представи тези документи. Изложените възражения са неотнормими към настоящия спор и може да се изложат в единствено при оспорване на прекратяването на това производство.

Видно и от представената (стр. 48) справка от Дирекция „Миграция“ чужденецът има неколккратно продължаване на срока на пребиваването, но последния такъв е до 10. 01. 2025 г. По последно подаденото заявление за пребиване е издадена заповед за прекратяване на административното производство.

В случая е безспорно, че разрешението за пребиваване е изтекъл, като освен това, представеното удостоверение, че чужденецът е записан в Нов български университет се отнася за есенен семестър на 2023/2024 г.

В същото време, няма данни, че жалбоподателят разполага със средства за издръжка или регистриран адрес на пребиваване, като видно от докладната записка при задържането му, същият е посочил невалиден адрес, след което си признал, че е излъгал и живее на различни адреси без постоянна уседналост.

Настоящият състав намира, че горните мотиви обективират основанието, което административният орган е приел за наличие. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложена му ПАМ. Данните сочат за обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Чужденецът се явява незаконно пребиваващ на територията на Република България и няма регистриран адрес на пребиваване на територията на страната.

Според дефинитивната норма на § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3“, е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка,

притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ следва да се квалифицира като мярка по обезпечаване на изпълнението на принудителното отвеждане до границата на Р. България. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ. В случая посочените критерии, обуславящи настаняване в СДВНЧ, са налице. Изпълнени са изискванията на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ за постановяване на оспорения административен акт, а именно - наложена на чужденеца ПАМ по чл. 39а, т. 2 от същия закон и съществуваща реална опасност от укриването му. Законосъобразно са упражнени правомощията на административния орган при преценката му за необходимостта от принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ за постигането на легитимна цел - организиране на принудителното извеждане от Р. България. Незаконното пребиваване на територията на страната, непредставянето на адрес от страна на жалбоподателя, на който може да се намери, липсата на близки в страната, както и обстоятелството, че лицето е склонно да нарушава разпоредбите на българското законодателство, мотивират извод за основателно предположени, че Ч. О. Д. може да се укрие, респ. за възпрепятстване на организацията и подготовката на извеждането му от страната или за затрудняване или осуетяване изпълнението на ПАМ.

Не са налице и доказателства, че може да се приложи по-лека мярка – липсват данни жалбоподателят да разполага със средства за издръжка, със социална подкрепа и с място за живеене на територията на страната.

Настаняването в СДВНЧ извършено с оспорената в настоящото производство заповед, е правна възможност допустима от закона и същата има за цел за обезпечи изпълнението на наложена по отношение на чужденеца ПАМ – връщане до страната на произход, като настаняването в СДВНЧ е извършено именно с цел организиране на извеждането от страната.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника направените разноски, под формата на юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено. Съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ се дължи възнаграждение към минимума предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото или такова в размер на 100 евро.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на Ч. О. Д., роден на 14. 04. 1997 г., гражданин на Н., срещу Заповед №

5392 ПАМ-182 / 20. 03. 2026 г. на ЗА началник отдел „Миграция“ - СДВР, за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към дирекция „Миграция“.

ОСЪЖДА Ч. О. Д., роден на ., гражданин на Н., да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) евро.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: